

«Էդիտ Դրինտ» հրատարակչություն

ԱՎԱՐՏԱԿԱՆ

ՀԵՏԱԶՈՏԱԿԱՆ ԱՇԽԱՏԱՆՔ

Թեմա՝ ՄԱՆԿԱՎԱՐԺԱԿԱՆ ԱՇԽԱՏՈՂԻ ՀԱՄԱԳՈՐԾԱԿՑՈՒԹՅՈՒՆԸ ՍԱՆԵՐԻ ԾՆՈՂՆԵՐԻ(ՆՐԱՆՑ ՕՐԻՆԱԿԱՆ ՆԵՐԿԱՅԱՑՈՒՑԻՉՆԵՐԻ) ՀԵՏ՝ ՍԱՆԵՐԻ ԿՐԹԱԿԱՆ ԱՇԽԱՏԱՆՔՆԵՐԻ ԿԱԶՄԱԿԵՐՊՄԱՆ ԵՎ ԸՆՏԱՆԵԿԱՆ ԴԱՍՏԻԱՐԱԿՈՒԹՅԱՆ ՀԱՐՑԵՐՈՒՄ

Հաստատություն՝ «Հեքիաթ» մսուր մանկապարտեզ ՀՈԱԿ

Դաստիարակ՝ Գոհար Դողոսյան

Ղեկավար՝ Ժաննա Ավետիսյան

Երևան 2022

Բովանդակություն

Ներածություն	3
Գլուխ 1. Դաստիարակի և ընտանիքի համագործակցության տեսական հիմքերը.....	5
1.1. Նախադպրոցական ուսումնական հաստատությունում դաստիարակի և ծնողների միջև փոխազդեցություն. էություն, նպատակներ, խնդիրներ	5
1.2. Մանկապարտեզի ընտանիքի կապը որպես սանհատական մոտեցման արդյունավետ իրականացման պայման.....	7
Գլուխ 2. Նախադպրոցական ուսումնական հաստատությունում դաստիարակի և ծնողների միջև փոխգործակցության ձևերը, պայմանները ու մեթոդները.....	12
2.1. Դաստիարակի և ծնողների միջև փոխգործակցության ձևերը.....	12
2.2. Նախադպրոցական ուսումնական հաստատությունների ուսումնական գործընթացում դաստիարակի և ծնողների փոխգործակցության ժամանակակից պահանջներ	13
Եզրակացություններ	17
Օգտագործված գրականության ցանկ	19

Ներածություն

Թեմայի արդիականությունը: Ծնողների հետ համագործակցությունը վաղ մանկական և նախադպրոցական տարիքի երեխաների կրթական արդյունավետ ծրագրի անհրաժեշտ մասն է կազմում: Ծնողները մշտապես կարիք ունեն իմանալու մանկապարտեզի տեսակետն իրենց երեխայի մասին: Միննույն ժամանակ մանկապարտեզն իրապես շահում է ծնողների՝ տվյալ բնագավառին իրազեկվածությունից և երեխայի դաստիարակության գործին նրանց ներդրումներից: Դրա շնորհիվ մանկավարժները հնարավորություն են ունենում հասնել երեխայի վարքի դրդապատճառների առավել համակողմանի պատկերացման: Համագործակցության արդյունքում թե՛ ծնողը, թե՛ դաստիարակը արժեքավոր տեղեկություններ են ստանում երեխայի կարողությունների, հետաքրքրությունների, համակրանքների ու հակակրանքների մասին: Այս տեղեկատվությունը պետք է այնպես փոխանակել, որ այն լավագույնս ծառայի երեխայի շահերին: Ընտանիքի և մանկապարտեզի համագործակցության մոդելի կենտրոնում երեխան է: Անտարակույս, նա է իր կրթության ու զարգացման հաջողության գործի գլխավոր դերակատարը մանկապարտեզում և ընտանիքում: Սակայն համագործակցությունն ինքնին չի կարող հաջողակ երեխաներ ունենալու նախապայման դառնալ: Անհրաժեշտ է մշակել այնպիսի ձևեր, որոնք կնպաստեն ներգրավել, ուղղորդել, խթանել և շահագրգռել երեխաներին՝ ինքնուրույն հասնելու հաջողության:

Նպատակը և խնդիրները: Հետազոտության նպատակն է ներկայացնել մանկավարժական աշխատողի համագործակցությունը սաների ծնողների /նրանց օրինական ներկայացուցիչների/ հետ՝ սաների կրթական աշխատանքների կազմակերպման և ընտանեկան դաստիարակության հարցում: Սույն նպատակի հիման վրա ներկայացնենք հետևյալ խնդիրները.

- Դիտարկել դաստիարակի և ընտանիքի համագործակցության տեսական հիմքերը,
- Քննարկել նախադպրոցական ուսումնական հաստատությունում դաստիարակի և ծնողների միջև փոխազդեցության էությունը, նպատակները, խնդիրները,

- Ներկայացնել մանկապարտեզի և ընտանիքի կապը որպես անհատական մոտեցման արդյունավետ իրականացման պայման,
- Դիտարկել դաստիարակի և ծնողների միջև փոխգործակցության ձևերը,
- Ուսումնասիրել նախադպրոցական ուսումնական հաստատությունների ուսումնական գործընթացում դաստիարակի և ծնողների փոխգործակցության ժամանակակից պահանջները:

Հետազոտության տեսական և մեթոդաբանական հիմքերը: Ուսումնասիրությունը հիմնվում է ինչպես հայ, այնպես էլ օտարերկրյա մանկավարժների աշխատանքների վրա:

Աշխատանքի համար հիմք են ծառայել համապատասխան գրականության ուսումնասիրման, համեմատական վերլուծության, առաջավոր փորձի ուսումնասիրման ու ընդհանրացման, դիտման և հետազոտության մեթոդները:

Աշխատանքը բաղկացած է ներածությունից երկու գլուխներից, թվով չորս ենթագլուխներից և շարադրված է 17 էջի սահմաններում:

Գլուխ 1. Դաստիարակի և ընտանիքի համագործակցության տեսական հիմքերը

1.1. Նախադպրոցական ուսումնական հաստատությունում դաստիարակի և ծնողների միջև փոխազդեցություն. էություն, նպատակներ, խնդիրներ

Ընտանիքի դերը հասարակության մեջ անհամեմատելի է որևէ այլ սոցիալական ինստիտուտի հետ, քանի որ հենց ընտանիքում է ձևավորվում և զարգանում նախադպրոցական երեխայի անհատականությունը, և սոցիալական դերերը յուրացվում են նրա կողմից: Մարդը ընտանիքի հետ կապը զգում է իր ողջ կյանքում: Ընտանիքում դրվում են անհատի բարոյականության հիմքերը, ձևավորվում են վարքագծի նորմեր, բացահայտվում են անհատի անհատական որակներն ու կարողությունները: Խոսելով ընտանիքի ներկայացուցիչների հետ նախադպրոցական ուսումնական հաստատությունների փոխգործակցության կարևորության մասին, պետք է ասել, որ այսպիսով տեղի է ունենում նախադպրոցական կրթության ողջ համակարգի զգալի թարմացում: Աշխատանքի նոր ձևերի կիրառման ակտիվ որոնում կա, ծնողների հետ փոխգործակցությունն իրականացվում է ոչ միայն հոգեբանական և մանկավարժական աջակցության, այլև նախադպրոցական ուսումնական հաստատությունների կյանքին ակտիվ մասնակցության ձևով: Նման աշխատանքը նպաստում է նախադպրոցական տարիքի երեխայի ավելի ներդաշնակ զարգացմանը: Այն օգնում է փոխկապակցված, համակարգված լուծել կրթության հարցերը՝ ազդելով ամենախնդրահարույց կետերի վրա:

«Մանկավարժական փոխազդեցություն» հասկացությունը ստացվել է Վ.Լ. Զագիկը, Լ.Ա.Լևշինը, Հ.Ջ. Լիխմեցը և ուրիշներ [Загик, Л.В. Воспитателю о работе с семьёй: Пособие для воспитателя детского сада / Л.В. Загик. - М.: Просвещение, 2009. - 192 с.]: Մանկավարժական փոխազդեցությունը բարդ գործընթաց է, որը բաղկացած է բազմաթիվ բաղադրիչներից՝ դիդակտիկ, կրթական և սոցիալ-մանկավարժական:

Վ.Ն. Մյասիշչևը կարծում է, որ փոխազդեցությունը որոշակի համատեղ գործունեության կազմակերպման միջոց է, որն իրականացվում է սոցիալական ընկալման հիման վրա և հաղորդակցության միջոցով [Мясищев, В.Н. Психология отношений: Избранные психологические труды / Под ред. А.А. Бодалева. - М.: Модэк

МПСИ, 2010. - 150 с. էջ 56]: Այս փոխազդեցության արդյունքը որոշակի հարաբերություններ են, դրանք, լինելով փոխգործակցության ներքին անձնական հիմքը, կախված են անհատների վերաբերմունքից, փոխազդողների դիրքից: Եթե փոխազդեցությունը տեղի է ունենում երկու կողմերի համագործակցության պայմաններում, և ոչ մեկի ազատությունը ոտնահարված չէ, ապա այն ծառայում է որպես ճշմարիտ հարաբերությունների դրսևորում:

Նախադպրոցական մանկավարժների՝ իրենց սաների ծնողների կամ օրինական ներկայացուցիչների հետ փոխգործակցության հիմնական նպատակն է, առաջին հերթին, մասնագիտական օգնությունը ընտանիքին նախադպրոցական տարիքի երեխային դաստիարակելու հարցում՝ միննույն ժամանակ ոչ թե փոխարինելով, այլ լրացնելով և ապահովելով նրա կրթական գործառույթների առավել ամբողջական իրականացումը: Ընտանիքի և դաստիարակի միջև փոխհամագործակցության նպատակներն են՝

- նախադպրոցական տարիքի երեխայի կարիքների և հետաքրքրությունների իրականացում.
- նախադպրոցականների կարողությունների զարգացում՝ հաշվի առնելով տարիքը և անհատական առանձնահատկությունները.
- երեխայի դաստիարակության հարցում ծնողների միջև պատասխանատվության և պարտականությունների բաշխում.
- աջակցություն ընտանիքի տարբեր սերունդների միջև հարաբերություններում բաց լինելուն.
- ընտանեկան ավանդույթների ձևավորում և պահպանում.
- երեխաների անհատականության ընդունում և ըմբռնում, հարգանք և վստահություն նրանց նկատմամբ որպես անհատի [Кальянова, Н.Д. Взаимодействие педагогов и родителей в интересах ребёнка/ Н. Д. Кальянова // Семья в современном обществе (сб. тезисов III окруж. конференции психологов). - Н - Маг, 2007. - էջ. 7-11]:

Այս նպատակը կարող է իրականացվել հետևյալ խնդիրների միջոցով.

- փոխազդեցություն ծնողների հետ՝ ուսումնասիրելու իրենց ընտանիքի միկրոմիջավայրը.

- ընտանիքի ընդհանուր մշակույթի խթանում և կատարելագործում.

- ծնողների հոգեբանական և մանկավարժական կրթություն.

- երեխաների ծնողներին գործնական օգնություն ցուցաբերել նախադպրոցական տարիքի երեխաների հետ աշխատելու գիտելիքների, հմտությունների, փորձի հիմունքների փոխանցման միջոցով.

- ծնողների հետ համատեղ համագործակցության տարբեր ձևերի կիրառում՝ հիմնված աշակերտների ընտանիքների նկատմամբ անհատական տարբերակված մոտեցման վրա:

Ա.Վ.

Զապորոժեցը առանձնացում է նախադպրոցական սումնական հաստատության ընտանիքի հետ աշխատանքի երկու հիմնական խնդիր [70]:

Առաջին խնդիրը յուրաքանչյուր երեխայի ընտանիքի հետ գործընկերային հարաբերությունների հաստատելն է, նախադպրոցական երեխայի դաստիարակության, կրթության նվազագույն համար ջանքերի համադրումը, անհրաժեշտ մթնոլորտի ստեղծումը (հաշվի առնելով հետաքրքրությունները, կարիքները), հուզական փոխադարձ աջակցությունը և դժվարությունների համատեղ հաղթահարումը:

Երկրորդ խնդիրն է ակտիվացնել հարստացնել ծնողների կրթական հմտությունները, պահպանել վստահությունը սեփական մանկավարժական կարողությունների նկատմամբ [Основаы дошкольной педагогики. /Под ред. А.В. Запорожца, Т. А. Марковой.- М.: Сфера, 2010.-272с., էջ 29]:

1.2.

Մանկապարտեզի ընտանիքի կապը որպես անհատական մոտեցման արդյունավետ իրականացման պայման

Երեխաների դաստիարակության գործընթացում անհատական մոտեցման հիմնախնդիրը միշտ էլ եղել է առաջադեմ մանկավարժության ու շաղկապի կենտրոնում:

Արդեն Կոմենսկու մանկավարժական համակարգում շատ պարզ նշված է այն մասին, որ ուսուցման նդաստիարակության ողջ գործընթացում անհրաժեշտ է հաշվի առնել երեխա

աների տարիքային և սահմանափակ հատկությունները:

Մակարենկոն գտնում էր,

որ մանկավարժական միջարքի նդիրներ իրականացման համար շատ կարևոր է սահմանափակ մոտեցման սկզբունքը՝ հատկապես կուլեկտիվ ինքնավարման գործում,

աշխատանքում, խաղում և այլն: Նա եկավ այն համոզման, որ իրականացնելով սահմանավորության դաստիարակության ընդհանուր ծրագիրը՝ մանկավարժ-դաստիարակն այնտեղ պետք է ներմուծի

«ճշգրտումներ»՝ կապված երեխայի սահմանափակ հատկությունների հետ:

Երեխայի բնավորության մեջ ընդհանուրը և սահմանափակը իստփոխ կապակցված են, որոնք ստեղծում են «խճճված հանգույցներ» [Макаренко А.С., О воспитании, Москва, 1988, 256 стр.]:

Երեխայի համար ընտանիքը համարվում է բնականաբար դաստիարակող միջավայր: Այն իր հետքն է թողնում երեխայի բնավորության նվարթ ինքնավարման վրա: Ընտանիքում է ստանում աշխարհաճանաչման առաջին դասերը և ծանոթանում կյանքի սարրական կանոններին:

Ստացած տվյալներն աստիճանաբար ընդարձակվում են Բարդանում և այնչափով, ինչքանով զարգանում և աճում է երեխան:

Երեխաների հետ աշխատող մանկավարժը պետք է ծանոթանա ընտանեկան դաստիարակության պայմաններին: Շատ ծնողներ չունեն ավելի մանկավարժական կրթություն, ծանոթ չլինելով գիտական մանկավարժության այսօրվա նվաճումներին,

լիարժեք չեն պատկերացնում սահմանափակ մոտեցման սահմանափակության դերը:

Անհատական մոտեցման արդյունավետ պայմանների ցեն համարվում է մանկավարժների այցելություններն ընտանիք, որն անպատակ չպետք է լինի:

Առաջին այցելության ժամանակ դաստիարակը ծանոթանում է ծնողների և ընտանիքի մյուս անդամների հետ,

ստանում է որոշակի պատկերացում ընտանեկան պայմանների և դաստիարակության մասին: Զրուցելով ծնողների հետ սահմանափակ տեղաբացահայտելով ծնող-

երեխա փոխհարաբերությունը, պարզել երեխայի տեղը ընտանիքում:

Մանկավարժը կարող է գրակացնել,

թե ընտանեկան պայմաններն ինչքանով են ազդում երեխայի սահմանափակ հատկությունները:

տկությունների ձևավորման վրա [Ղույումյան Գ.Ե., Մանկավարժություն, գիրք 2, Երևան, 2005, 232 էջ]:

Դաստիարակի աշխատանքն ընտանիքի հետամենադժվարն է,
բայց ամենաանհրաժեշտը:

Այս աշխատանքը երեխայի նկատմամբ անհատական մոտեցման անբաժանգործն է,
յուրահատուկ օգնություն, միաժամանակ ոչ ցանկալի որակներ և կանխում,
հոգատարություն նրա կյանքի նկատմամբ:

Կազմակերպելով ծնողներին հետաշխատանք՝ դաստիարակն առաջին հերթին ուշադրությ
յուն է դարձնում մոչլիարժեք ընտանիքներին, փորձում օգնել ծնողներին:

Աշխատանքի ձևերը շատ տարբեր են, բայց առաջնայինը մնում է անհատականը:

Փորձված դաստիարակներն առանձնացնում են կոնկրետ հարցեր ծնողներին հետաշխատ
ելիս: Միասնական դաստիարակչական աշխատանքի համար մշակում են ծրագիր:

Նրանց պարտականությունները շատ են նբազմազան:

Հաշվառումներ իմեջ պետք է նշեն երեխաների վարքագիծը գործունեության տարբեր տես
ակներում,

բնավորության գծերը և մտածեն երեխայի հետաշխատանքի տարբեր ձևերի մասին:

Ընտանեկան դաստիարակության մանկավարժությունը դաստիարակության մասին գիտո
ւթյան ամենադժվար բաժինն է:

Մանկավարժական մտքի պատմության բոլոր փուլերում ընտանեկան դաստիարակությ
ան հարցերն ըստ ամենայնիարժարժվել են դասական մանկավարժների կողմից:

Ընտանեկան դաստիարակության լուրջ թերություններն են կենդանի,

որ շատ հաճախ ծնողները չեն ճանաչում երեխային,

հաշվի չեն առնում նրա պահանջումները, նախասիրությունները,

ցանկությունները և ձգտումները:

Դաստիարակության գործը ընթացում է միասնականության բացակայությունն ընտա
նիքի անդամների միջև հանդիսանում է խոչընդոտ երեխայի անձնավորության ճիշտ ձևավ
որման համար:

Մրավառօրինակ կարող են համարվել վարքագծի շեղումներն ընտանիքում և մանկապար
տեզում:

Անհրաժեշտ փաստեր արձանագրելու համար երեխային պետք է ուսումնասիրել լթե՝

ընտանիքում, թե՛ մանկապարտեզում:
 Այսաշխատանքը պետք է կատարել շատ զգուշորեն, քանի որ այն նուրբ հարց է:
 Սկզբում անհրաժեշտ է խոսել լրրականության կերպի, նրանց կարողությունների,
 հետաքրքրությունների մասին: Այդ ժամանակ ծնողները կհասկանան,
 որ դաստիարակները չթեմտածված շեշտում են թերությունները,
 այլ փորձում են այնպես անել, որ երեխաները դառնան ավելի ավել:
 Նման մոտեցումը հնարավորություն է տալիս ծնողներին դաստիարակների միջև ստեղծել
 վստահություն և փոխըմբռնում: Ցավով պետք է նշել,
 որ շատ ծնողներ անկեղծ են դաստիարակների հետ:
 Ամոթի զգացումից էլ են լուրջաքցնում են երեխայի սկսական վարքագիծը տանը,
 գովաբանում են երեխաներին:
 Դաստիարակներն այնքան զգուշ պետք է լինեն զրույցների ժամանակ, որ կարողանան
 «որսան» չասվածը:
 Այդնպատակով պետք է խոսեն անընտանիքի մյուս անդամների հետ՝ ստանալով լրացուց
 իչ տեղեկություններ երեխայի մասին [Подласый И.П., Педагогика, Москва, кн. 2, 2003, 256
 стр.]:
 Փորձ են քննարկել Ա.Ա.-ի վարքագիծը: Նամանկապարտեզի ավագ խմբի սան է:
 Աչքի է ընկնում անկարգապահության բնկոպտությանը:
 Ծնողների հետ զրույցի ժամանակ պարզվեց, որ նրանք զարմացած են նրա վարքագծով,
 քանի որ, ըստ նրանց Ա.-ն շատ լսող, բարեհամբույր երեխա է: Պարզեցինք,
 որ նրանք թաքցրել են իսկական վարքը, որի մասին զգուշացրեց տատիկը:
 Երեխայի համար չի եղել լույս մի արգելք, մի շտաբաղվել է հեռախոսով կամ համակարգիչով,
 նեղացրել է փոքրիկ քրոջը, ոչ մեկին չի լսել:
 Ստանալով մանտեղեկություն՝ անհրաժեշտ է խորը վերլուծել այն և բացահայտել դաստի
 արակությունն ու մեղաժերությունները և գտնել լրրականին հասնելու ճիշտ ճանապարհը:
 Պարտավոր ենք ծնողներին հասկացնել մանկապարտեզի նրանց անհրաժեշտ համատեղ աշխա
 տանքի անհրաժեշտությունը:
 Որպեսզի ընտանիքի հետ աշխատանքն ունենա հաջողություն, որոշակի արդյունք,
 անհրաժեշտ է մշակել այնպիսի ծրագիր,
 որը կօգնի բացահայտել երեխային աշխատանքում,

խաղում մեզ որ ծունեության մյուս տեսակներում, ընկերական միջավայրում, բակում, ծնողների հետ շփման ժամանակ:

Այսուսումնասիրությունները կօգնեն դաստիարակյալ ընտրել զրույցի այնպիսի թեմաներ, որոնք օգտակար կլինեն բոլորի համար:

Դաստիարակը կարող է ընտրել թեմաներ ամբողջիսմբի ծնողների համար՝ առանձնացնելով նաև սահմանափակ աշխատանքային ծրագրեր և ընտանիքների հետ:

Ծնողների հետ աշխատանքում կարևորում են զրույցների դերը:

Ծնողների հետ սահմանափակ զրույցները չպետք է լինեն պատահական առավոտյան երեխային ընդունելիս կամ երեկոյան տուն ճանապարհելիս:

Նման դեպքում կարող են փոխանակել մի քանի նախադասություն:

Զրույցները պետք է իրականացնեն ծնողների համար հարմար ժամանակ, հանգիստ պայմաններում:

Նման զրույցների համար դաստիարակը շատ մանրակրկիտ պետք է պատրաստվի:

Զրույցների ժամանակ պետք են երկայացվեն նաև երեխայի կատարած աշխատանքները (նկարչություն, ծեփ, ապլիկացիա), որոնք հնարավորություն կտան ավելի ավճանաչելու երեխային զրույցը կարձնեն ավելի պարզև հետաքրքիր:

Ծնողների հետ սահմանափակ աշխատանքը պետք է զուգահեռվի կուլեկտիվ աշխատանքի հետ:

Ծնողների հետ աշխատելիս անհրաժեշտ է բացահայտել, թե երեխան տանը նման կապարտեզում ինչպես է վերաբերվում աշխատանքին, աշխատելիս կամ ային որակներ դրսևորում է, թե ոչ: Կարևոր է ծնողներին բացատրել, որ եզրակացություն անելիս ելնել տարբեր երևույթներից կոչ թե հակառակը, սկզբում եզրակացնել, հետո արձանագրել փաստը [Վիրաբյան-Քարմիլե Մանկապարտեզի ընտանիքի կապը Մանկապարտեզի ընտանիքի կապը որպես սահմանափակ մոտեցման արդյունավետ իրականացման պայման, 2018 էջ 9]:

Գլուխ 2. Նախադպրոցական ուսումնական հաստատությունում դաստիարակի և ծնողների միջև փոխգործակցության ձևերը, պայմանները ու մեթոդները

2.1. Դաստիարակի և ծնողների միջև փոխգործակցության ձևերը

Դաստիարակների և ծնողների միջև փոխգործակցության ձևերը նրանց համատեղ գործունեության և հաղորդակցության կազմակերպման միջոց է [Тонкова, Ю. М., Современные формы взаимодействия ДОУ и семьи / Ю М. Тонкова, Н. Н. Веретенникова // Проблемы и перспективы развития образования: материалы II междунар. науч. конф. (г. Пермь, май 2012 г.). - Пермь: Меркурий, 2012. - С. 71-74, էջ 71]:

Գոյություն ունենալով ավարժիկ սաների ծնողների միջև փոխգործակցության ավանդական և նոյն ժամանակահատվածի ձևեր,

որոնց էությունը մանկավարժական գիտելիքների հարստացումն է:

Ավանդական ձևերը բաժանվում են՝ կոլեկտիվ, անհատական և տեսողական-տեղեկատվական: Մասնագիտական գրականության մեջ առաջարկվում է ծնող-դաստիարակ (մանկապարտեզ-ընտանիք) համագործակցության հետևյալ ձևերը՝

- Շաբաթական կամ ամսական լրատուներ. տեղեկություններ են տալիս այն գործողությունների մասին, որոնց մեջ ներգրավված են եղել երեխաները:

- Ծնողական ժողովներ. քննարկվում են կրթության կամ երեխայի զարգացման փուլերին առնչվող մտահոգությունների մասին հարցեր:

- Ծնողական համաժողովներ. դրանց նպատակը ընտանեկան դաստիարակության փորձի փոխանակումն է:

- Առավոտյան հանդիպումների ընթացքում ծնողներին նախապես հայտնվում են ներկայացվող թեմաները, որոնք սովորաբար զետեղվում են շաբաթական լրատուներում:

- Հանդիպումներ օրվա երկրորդ կեսին. դաստիարակները ներկայացնում են այն գործողությունները, որոնք հաջողությամբ են իրականացվել երեխաների հետ և կարող են կատարվել նաև տանը:

• Գրքերի փոխանակումներ. սրանք ոչ պաշտոնական հանդիպումներ են այն ծնողների և մանկավարժների համար, ովքեր հետաքրքրվում են գրքով և կարդալուց հետո հավաքվում են՝ կիսելու իրենց գաղափարներն ու կարծիքները:

- Այցելություններ ընտանիք.
- Բաց դռների օրեր.
- Հարց ու պատասխանի ցերեկույթներ.
- Մանկավարժական հյուրասրահ.
- Գաղափարների տոնավաճառ.
- Վստահության հեռախոս.
- Բարի գործերի օրեր.
- Կլոր սեղան.
- Զրույցներ՝ անհատական և խմբային.
- Խորհրդատվություններ՝ անհատական, ենթախմբերով և խմբային.
- Անկետավորում.
- Երեխաների ընդհանուր նպատակային զննումներ.
- Փոռատոներ և տոնակատարություններ.
- Սպորտային միջոցառումներ.
- Ցերեկույթներ:
- Կարևոր տեղ է հատկացվում ծնող-մանկավարժ արդյունավետ ժողովների

անցկացմանը:

2.2.

Նախադպրոցական սուսումնական հաստատությունների սուսումնական գործընթացում դաստիարակչի ծնողների փոխգործակցության ժամանակակից պահանջներ

Նախադպրոցական մանկությունը մանկության հիմնական նախադասարանն է: Այն նման է անհատական զարգացման հիմքերը՝ հուզական, ֆիզիկական, ինտելեկտուալ,

հաղորդակցական:

Սաայնշրջաննէ,

երբերեխանարդենսկսումեգիտակցելիքտեղըայսաշխարհում,

երբնասովորումեշփվելիասակակիցներինմեծահասակներինհետ:Իսկդրահամարամեն
ակարեւորընտանիքնէ:Նախադպրոցականկրթությանոլորտումայսօրտեղիունեցողփ
ռփոխություններնառաջիններթինուղղվածենդրաորակիբարձրացմանը:Դաիբիերթին
մեծապեսկախվածենախադպրոցականուսումնականհաստատությանընտանիքիգոր
ծողություններինհամակարգումից:Ընտանիքընախադպրոցականերեխայիառաջինօղա
կնէ,

նրաբնականմիջավայրը,

երեխայիմիջանձնայինհարաբերություններինձևավորմանհիմնականաղբյուրնումողել
ը,

իսկհայրնումայրըօրինակեն:

Ընտանիքնունախադպրոցականուսումնականհաստատությունըմերապագասերունդ
ըձևավորողերկուաղբյուրներեն:Հաճախն'ուսուցիչներին,
ն'աշակերտներինձնողներինպակասումեփոխըմբռնումը,
համբերությունը,
նույնիսկմիմյանցլսելունհասկանալուժամանակը,
նայսամենըազդումեմերերեխաներիդաստիարակությանվրա:

Ժամանակակիցընտանիքները,
որոնքտարբերվումենկազմով,
մշակութայինավանդույթներովևկրթությանվերաբերյալհայացքներով,
տարբերկերպենհասկանումերեխայիտեղըհասարակությանկյանքում:

Շատերըկարծումեն,
որնախակրթարանայնվայրնէ,
որտեղնրանքերեխաներինխնամումենմիայնայնժամանակ,

երբձնողներըաշխատավայրումեն: Այնուամենայնիվ,

նրանքբոլորըհամախմբվածենիրենցերեխայիհամարամենալավըցանկանալուհարցու
մ,
բայց,
ցավոք,
ոչբոլորնենպատրաստարձագանքելունախադպրոցականուսումնականհաստատությ
անանձնակազմիտարբերնախաձեռնություններինևխնդրանքներին:Իսկդաստիարակ
ներըկանգնածենհարցիառաջ`ինչպե՞սձնողներինհետաքրքրելիամատեղաշխատանքո
վ:Ինչպե՞սնրանցդարձնելուսումնականգործընթացիմասնակից:

Դրականարդյունքիկարելիէհասնելմիայնայնդեպքում,
երբընտանիքընմանկապարտեզըդիտարկվումենմեկկրթականտարածքիշրջանակներ
ում,
ինչըենթադրումեփոխազդեցություն,

համագործակցությունն ախադպրոցական մանկավարժների և ծնողների միջև երեխային ախադպրոցական մանկության ողջ ընթացքում: Երեխայի շահերը կարող են սուժել, եթե ախադպրոցական ուսումնական հաստատության աշխատակիցներին ծնողների հարաբերությունները չստացվեն:

Համագործակցությունըն ախադպրոցական ուսումնական հաստատության նըստանիքի փոխգործակցության հիմքն է [Митрофанова, О.Н. Технологии эффективного взаимодействия детского сада и семьи // Справочник старшего воспитателя дошкольного учреждения. - 2011. - № 2. - с. 44], այսինքն՝ գործունեությանն պատակների համատեղ որոշում, միջոցների, ուժերի, գործունեության առարկայի համատեղ բաշխում, յուրաքանչյուր մասնակցի հնարավորություններին համապատասխան ժամանակին, աշխատանքի արդյունքների համատեղ մոնիտորինգն զննահատում, այնուհետև կանխատեսում:

Ծնողները դաստիարակների հետ համատեղ զարգացում են ախադպրոցական երեխայի դաստիարակության,

կրթությանն զարգացման մեկ գործընթացում գիտակցված ներառման հմտությունները, իսկ դաստիարակը հաղթահարում է կրթական համակարգից «ծնողների հեռավորության»

կարծրատիպը: Մանկավարժական մշակույթի բարձրացումը լուծում է նստանիքի կրթականներում ժիևդրաօգտագործման հակասությունը:

Փոխազդեցության անբաժանելի մասն է դաստիարակի շփումը ծնողների հետ [Программа психолого-педагогической коррекции детско-родительских отношений / Сост. Н.Р. Айвазова, Е.В. Фасыкова. - Волжск: МарГУ, 2005. - 27 с.]:

Նախադպրոցական մանկավարժը պետք է տիրապետի վաղն ախադպրոցական տարիքի երեխաների ծնողների (օրինականներ կայացուցիչների)

հոգեբանական մանկավարժական կրթության մեթոդներին և միջոցներին,

կարողանան րանցիտ համագործակցել կրթական խնդիրներին լուծման համար:

Ոչբոլոր ծնողներն են երեխայի դաստիարակության համար անհրաժեշտը նդհանուր մշակույթի մանկավարժական գիտելիքների բավարարման կարգակ: Նախադպրոցական ուսումնական հաստատության նըստանիքի միջև փոխգործակցությանն որտեսակը,

աշխատանքի տրձների կիրառումը որոշիչ պայման է նախադպրոցական կրթության համակարգի կողմից իր խնդիրների լուծման համար:

Եզրակացություններ

Այսպիսով, ամփոփելով կատարված հետազոտության արդյունքները՝ հանգեցինք հետևյալ եզրակացություններին.

1. Դաստիարակի և սաների ծնողների փոխգործակցության կարևոր բնութագրիչներից են փոխըմբռնումը, փոխադարձ գիտելիքները, փոխհարաբերությունները, փոխադարձ գործողությունները, համատեղելիությունը, փոխադարձ ազդեցությունը: Նրանք դրսևորվում են տարբեր ձևերով՝ կախված այն պայմաններից, ինչպես նաև ստացված և ստատիստիկական հաստատությունում մանկավարժական գործընթացի մասնակիցների փոխազդեցությունը: Ինչպես ծնողների կողմից, այնպես էլ առանձին ծնողների հետ աշխատանքը կունենա արդյունք, եթե լավ են քննարկվում և տանեկան դաստիարակության առանձնահատկություններին:

2. Դրական արդյունք կստանան քայն ժամանակ, երբ ծնողների և դաստիարակների միջև կա համատեղ աշխատանք և միասնական պահանջներ էխսաներին կատմամբ: Նախադպրոցական մանկավարժը պետք է տիրապետի վաղ և նախադպրոցական տարիքի երեխաների ծնողների (օրինականներ կայացուցիչների) հոգեբանական և մանկավարժական կրթության մեթոդներին և միջոցներին, կարողանան րանց հետ համագործակցել կրթական խնդիրների լուծման համար: Ոչ բոլոր ծնողներն են երեխայի դաստիարակության համար անհրաժեշտը նդ հանուր մշակույթի և մանկավարժական գիտելիքների ֆավարար մակարդակ:

3. Այն ծնողներին, ովքեր չունեն մանկավարժական կրթություն, անհրաժեշտ է տալ որոշակի գիտելիքներ տարիքային և անհատական առանձնահատկություններին մասին, ինչը հնարավորություն կտա երեխաներին մեջտեսնել և՛ դրականը, և՛ բացասականը և վերլուծել նրանց արարքները

4. Ընտանիքի և մանկապարտեզի կապը երեխաներին կատմամբ անհատական մոտեցում դրսևորելու կարևոր պայմաններից մեկն է:

Դրաիրականացումը պահանջում է խոր գիտելիքներ,
հաղորդակցական կարողություններ, հմտություններ և այլն:

Օգտագործված գրականության ցանկ

1. Վիրաբյան Բ.,
Մանկապարտեզի ընտանիքի կապը Մանկապարտեզի ընտանիքի կապը որպես սանհատական մոտեցման արդյունավետ իրականացման պայման, 2018
2. Ղուլումյան Գ. Ե., Մանկավարժություն, գիրք 2, Երևան, 2005, 232 էջ:
3. Загик, Л.В. Воспитателю о работе с семьёй: Пособие для воспитателя детского сада / Л.В. Загик. - М.: Просвещение, 2009. - 192 с.
4. Кальянова, Н.Д. Взаимодействие педагогов и родителей в интересах ребёнка / Н. Д. Кальянова // Семья в современном обществе (сб. тезисов III окруж. конференции психологов). - Н - Мар, 2007.
5. Макаренко А.С., О воспитании, Москва, 1988, 256 стр.
6. Митрофанова, О.Н. Технологии эффективного взаимодействия детского сада и семьи // Справочник старшего воспитателя дошкольного учреждения. - 2011. - № 2. - с. 44
7. Мясищев, В.Н. Психология отношений: Избранные психологические труды / Под ред. А.А. Бодалева. - М.: Модэк МПСИ, 2010. - 150 с.
8. Основы дошкольной педагогики. /Под ред. А.В. Запорожца, Т. А. Марковой.- М.: Сфера, 2010.-272с
9. Подласый И.П., Педагогика, Москва, кн. 2, 2003, 256 стр.
10. Программа психолого-педагогической коррекции детско-родительских отношений / Сост. Н.Р. Айвазова, Е.В. Фасыкова. - Волжск: МарГУ, 2005. - 27 с.
11. Тонкова, Ю. М., Современные формы взаимодействия ДООУ и семьи / Ю. М. Тонкова, Н. Н. Веретенникова // Проблемы и перспективы развития образования: материалы II междунар. науч. конф. (г. Пермь, май 2012 г.). - Пермь: Меркурий, 2012. - С. 71-74